

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

בן ד' מ"ד פ"ד מלכות
נחלת ה' ו' עושים
מ"ח פסוק רע"ב ע"א
ז' ה' מ"ד ע"א ה' ו' ע"א
מל' נחלת ה' ה' ע"א
עושים ע"א ע"א ע"א
ז' פסוק ע"א ע"א ע"א
(ו' ע"א ע"א)

רבינו גרשום

[illegible][illegible]

מז:

הבן חייב לפדות את עצמו. דהא לא וזה האב צדקו אלא חייב הבן לפדות עצמו אפי"ג לדיכא חיובא בלא וכן מחיי' דתנן נגמירה מעשרה נשמררה מעשרה ^(טו) (שם) ומימא דנפיק דקדושין ודף כע. ^(טז) וגמרינן ממוטא הבן על האב דדרשין מפדה מפדה אשה שאין אחרים ממנו לפדות אלא חייב ממנו לפדות עצמו וזהו אחרים מעצמו וי"ל דלא מדי האב כי לא נאשה דלא שייך בה כשום אב מדיון כלל אבל הכא דאם היה לו אב ישראל היה חייב לפדותו: ^(יז) ויהי' לו בנים וצ"ל צ"ל ויהי' לו בנים

שהרי וזה אביו בפרק
האב בתוך שלשים יום
חייב לפדות את עצמו
(ב) (ג) לפדיונו רבה בר
חייב לפדות ^א עצמו ^א
גברא דלא מצית לאשמו
נתגירה מעוברת בכור
אתנא מכח גברא דלא
בדריה שאני עובד כוכ
ו אמר רבי שמעון יא
בן לקיש כהן שמת ב
חלל הבן חייב לפדונו
האב בפדיונו מת לאח
חייב לפדות ^א עצמו ^א
וכן מי שלא שהתה
וכו' בכור לנחלה הוא
שקול ואמאי לזיויל
הא ילידהיא אמר רבי
לוא אחיו וה"ק בכור
בכור לנחלה ולכתבת
תימא מתני' שלא בה
קמן דבהרשאה מסיי
ינא ^א הוכרו ולבסוף
זה לזה לא הוכרו ^א ו
הרשאה זה לזה: **מתנגדי**
ולכתן המפלת שפיר
גנינין המפלת כמין
ורמשים והמפלת ליום
בכור לנחלה ולכתן ^א
שניה אין בכור לא
אומר הראשון לנחלה
גמ' ראשון לנחלה לא
סלעים נמי לא ^א פטר
לא ^א ראשית אותו בעיני
קסבר ^א בכור דובר או
הראשון לנחלה והשני
לשעמיה דאמר ^א תלד
לחמש סלעים קסבר בכ

תמי קראי דרשינן ליה לענין דאין טוטל פי שנים ולא דרשינן ליה לומר
אין ממעט: **בבב** דרבר אחד הוי בבב. וא"ס מהאי טעמא
דכופיה ידו דהויאל דופן כבור לחמש קלעים ואע"ג דכתיב ביה פטר
דחס כדאשכחן בסוף פ' (לפי יע.) דתנן יואל דופן והבא אחריי ר'
טרופן ואור שיהיה ירעו עד שיתאכזבו ומפרש בגמ' דמפקא ליה כבור
לדבר אחד אי הוי כבור אי לא ואע"ג דחס נמי כתיב פטר רחם ר'
סבדרת ר"ש חלוקה מר' טרופן ואע"ג דהבא אחריי פשיט ליה טפי דהוי
כבור ^{סא} מר' טרופן מ"מ יואל דופן גרע ליה וממעט ליה מפטר רחם:
והא
כבור לחמשים הוי כבור לכהן אבל ראשון אע"ג דכבור לדבר אחד הוא דה

כן חלל. ישראל דמי וחייב בבטורה: לאחר שלשים. ו' יטו במנוח פרייה דכמי (מגדור יח) ופדיו מן חדש: שהרי וזה אביו בפדיונו. דמי נמי יחיד (ליה) האב הוה מפרש ליה ושקיל ליה לגפשיה דהא כהן הוא וכיון דזכה האב בפדיונו מורישו לבנו עם שאר נכסיו: לא

וזה **פסל**. דהא לא אחייבי אב מעולם
אלא **א** בן נחמיבא לאחר מיתא אביו
ואחייבי **ע** לא מלימביה לכהן אחר:
דאמר ליה. הוי מלל לכהן אחינא
גברא כהן דלא מליא אישחשויי דינא
בדיה שטא היה אביו פודה אותו היה
נוטל הפדיון לעצמו: **ונגזירה מעוברת**.
ולא יליד עדיין מעולם אותו וולד כשר
לכהן: **אמאי** ליה לימא לא אחינא מבח
בכר. דלא ציית דינא: **דליס ליה פייס**.
גבוי ישראל לית ליה שום יחס ואין לו
בא מבחו דקקטן שגול דמי: **לא**
נדרא. מתני דקמי חיתו כשר למלה
אלא **א** מהבוא שבה אחריו אלא אי
לא שקיל מידי דבטו הרשון אומר לו
לא בן ראשון אתה וכו' כהן האחרון
אומר לו **א**: **וכי פלמך כשר לכהן**.

היה הדין שפק ממנה נשק (ו) הדין
פטר דהם הוא וחייב לפדות את עצמו
והוא אחריו (מבני) השני אינו צורך
לנחל את אחריו כי לא אחיו אותו ספק כי
השני הוא והוא אינו צורך (ו) ולכן
השקף זה לזה. השקף והבא אחריו
יחזיקו אחד הרשאה לחזירו על חלקו
וישקף (א) כי הבורח ממנו נשק
אם אינו צורך תנו לי בשביל עצמי או
אם אינו צורך תנו לי בשביל אחר דהא או
השקף או הבא אחריו (א) צורך: וכן
סוף פסוק שלל בשקף. מיידי והי
קאמרו אם לא תבנו (א) הרשאות
כאן צורך לנחל: (א) מוקמיני ליה
לקמן דבשקף קמיירי. (א) למחר (מח):
אחר שחילק דבר הרשאה לאלו ואלו

[illegible]

יג) וחסדיס. לאו וולד יניהו. וטעמא מפרש במס' נדה בהתפלת חתמה (דף כג:) שלא נאמרה בתן יצירה כלגבי אדם: ליום ארבעים. שנחשברה דמיא בעלמא הוא עד דמטי למחר דמי' יום הי' יצירה הוולד: ויאל דופן והבא אחרייו. דרך רחם שניין איין כבוד וטעמא מפרש בגמרא: בגמ' וילדו לו יצ' כטוין. דרך לידה: כבוד לדבר אחד. כגון זה שהוא כבוד להחמם ואפי' כבוד לולדות דהא היה לו ואל סיו קודם לו: לעמיה דאמר. במס' נדה פ' ויאל דופן (מ.) אמר נקבה תלדה לרבות ויאל דופן דהוי לידה מעליא ויושבת עליו ימי טומאה וטוהרה הלכך גבי וילדו לו נמי לידה מעליא חשיב ליה דבמיתין מהמס': כבוד לדבר אחד. כגון שמי דהוי א' ליה כבוד לולדות ולזכרים אפי"ה לא הוי כבוד דנפטר רחם ולא חתמא: ממנ'

מסורת הש"ס

(א) [לנקמן משתא] (ב) דייק קסא,
(ג) לעלינו, (ד) ונדה, ויחבר
[לנקמן טא], (ה) ניה אלכ זיך,
(ו) הכי והייק והדיא זיך,
(ז) זיך, (ח) ויקרע יבא, (ט) ס'
והיחמה זיך, (י) ניה גבי משה
הבן זיך, (כ) זיך משה,
(ל) לכשר יבא, (מ) זיך קטא,
(נ) טסי לאוקמן בכשר זיך.

תורה אור השלם

1. כי תהיון לאיש שמו
נשים האמת אהובה
ותאמת שטאה חלוד לו
ננים האהובה והשטאה
ותאה חלוד הנן הנבחר
לשטאה חברים כא שו
2. קרש לי כל בכור פטר
כל רחם כנני ישראל
בארם ובנהמה לי דוא:

שמות י"ב
3. כי את הכבד כן
השנואה יכיר לתת לו פי
שנים בכל אשר יצא לו
כי הוא ראשית אנו לו
משפט הכבדה
דברים כא יז
4. ואם נקבה תלד וקטמא
שבעים בנדהה וששיל יום
תשעה ימים תשב עד דמי
תורה
ועל יב

הגהות הב"ח

(ב) נב' לא וזה אפי'
בפרדיו: (ג) שם דלת ליה
חיים איחורר אפי' בן
ספיעל: (ד) רש' דיה לא
תלכס ובי אלל להחורר שפא
אפרי אביל אלו לא שקל
אזי דביי תלכסן אורמס
ש' לא בן רלסון חסר וכן בני
בני האלחון אפי' וכן לא
(ה) אחרון אותה סדי:
(ו) ובי קלמר ובי
ממני: ובי קמר: (ז) דיה
ויי תמלא ויה לא ממס
הרשאה פין: (ח) דיה אה
מוקמין
אמרין אמר שמשל:

שיפה מקובצת

[א] הן חייב: [א] כמצינו
 [ב] חייב: [א] לפדות את עצמו:
 [ג] חייב מאמר אשר ירצה
 [ד] שישען על יאסאנו: [א] לפדות
 [ה] עצמו: [א] חיתות ופיקס
 [ו] תגברו נמקח: [א] שלשים
 [ז] שטרל: [א] אלא כח מחייב:
 [ח] חיתת לרע נמקח: [א] לא לא
 [ט] שחנה: [א] חיתל לא
 [י] נמקח: [א] אחיזר רע כבוד:
 [יא] חסד רע חתומים:
 [יב] לא שטרע רע לרד
 [יג] חייב רע נמקח:
 [יד] מוכרית כבוד נמקח:
 [טו] חיתומה: [א] מרנחל פס מצות
 [טז] הן על שטרע חסד:
 [יז] מקסוס שוויח מוכרת
 [יח] אבא: [א] גמר:
 [יט] דרשני אבא: [א] קרא:
 [כ] חסד כבוד מוכרת:
 [כא] חסדיהן רע קרא: [א] רוח:
 [כב] כבוד לומר ארע:
 [כג] נמיה רע יאצא דקס:
 [כד] כבוד לרע חסד: